

LÁSKYPLNÁ LOGIKA MÁRIINHO MATERSTVA

Matky sú pre vedu tými najzložitejšími tvormi. Presahujú naše chápanie. Svoju povahou a podľa mena sú niekým, kto nevyhnutne žije vo vzťahu. Za matky ich možno pokladať len vo vzťahu k ich deťom. Práve na deti sa sústreďuje ich pozornosť a na ne upriamujú aj tú našu.

Matky a deti sú počas prvých deviatich mesiacov života prirodzene úzko spojené, akoby ani neboli samostatnými jedincami. Ich telá sú stvorené jedno pre druhé. Počas tehotenstva majú spoločnú stravu, krv i kyslík. Po narodení príroda prikladá dieťa k matkiným prsiam. Oči novorodenca vidia len do tej vzdialenosti, aby mali očný kontakt s mamou. Jeho uši jasne počujú tlkot matkinho srdca a vysoké tóny ženského hlasu. Ženy majú dokonca od prírody hladšiu pokožku ako ich manželia, vhodnejšiu na pohladenie citlivej pokožky bábätka. Matka telom i dušou odvracia pozornosť od seba a upriamuje ju na dieťa.

A predsa: hoci sme od prírody tak blízko svojej matky, pre deti zostáva stále tajomstvom. Slovom G. K. Chestertona v Otcovi Brownovi: „Myslím si, že niekedy najmenej poznáme to, čo je najväčšmi na očiach.“ Mária ako Božia Matka je matkou par excellence. A teda ak všetky matky sú nevystihnuteľné, ona je ešte nevystihnuteľnejšia. Ak všetky matky dávajú samy seba, ona sa dáva ešte viac. Ak všetky matky odvracajú pozornosť od seba na dieťa, Mária o to väčšmi.

Mária, opravdivá matka, nepovažuje svoju slávu za vlastnú. Veď sama jasne zdôrazňuje, že len plní Božiu vôľu: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova“ (Lk 1, 38). Aj keď si uvedomí, že má nadprirodzené dary, vie, že ide o dary: „Blahoslaviť ma budú všetky pokolenia, lebo veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný“ (Lk 1, 48-49). Máriina duša „velebí“ nie seba, ale „Pána“ (Lk 1, 46).

Ako teda priblížiť tento nedostihnuteľný predmet nášho záujmu, ktorý sa dá vyjadriť len nejakým príbuzenským vzťahom? Ako môžeme začať skúmať túto ženu, ktorá vždy odvracia pozornosť od seba k svojmu Dieťaťu?

Aby sme pochopili Božiu Matku, musíme začať od Boha. Celá mariológia, celá mariánska úcta sa musí začínať dôkladnou teológiou a jasným vyznaním viery. Pretože všetko, čo Mária robí, a všetko, čím je, pramení z jej vzťahu k Bohu a z jej odpovede na jeho plán. Je jeho matkou. Je jeho manželkou. Je jeho dcérou. Je jeho služobnicou. Nemôžeme ju začať spoznávať, ak nemáme jasnú predstavu o ňom - o Bohu, o jeho prozreteľnosti a o tom, ako zaobchodí so svojím ľudom.

A to nie je také jednoduché, ako sa nás niektorí ľudia pokúšajú presvedčiť. Veď sme závislí od jazyka, ktorý využíva našu

predstavivosť, ktorý nám umožňuje pochopiť neviditeľné tak, že to porovnáme s niečím, čo vidíme: Boh je neobmedzený ako obloha; osvetľuje ako oheň; je všadeprítomný ako vietor. Alebo Božie vlastnosti dávame do protikladu so svojimi: sme koneční, on je nekonečný; máme obmedzenú moc, on je všemohúci. Väčšina ľudí sa pri poznávaní Boha dostane po prirovnanie a k protikladu; a do istej miery je to až-až. Ale to nestačí. Boh je čistý duch a všetky naše pozemské prirovnania ani zďaleka nepostačujú na vyjadrenie toho, aký skutočne je.

Teológia nám približuje Boha viac jeho pojmami ako našimi. A tak hoci to nie je ľahké, nemôžeme sa vo viere prehýbiť, kým nebudeme ochotní do určitej miery venovať sa aj teológii.

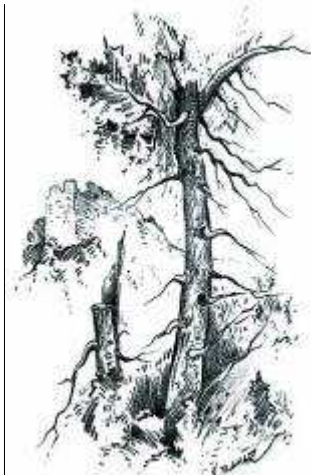
Konečná pravda o Bohu nemôže závisieť od ničoho iného ako od Boha. Boha nemôžeme definovať pojmami niečoho, čo je náhodné, ako v prípade, keď ho porovnáme so stvorenstvom. Božia identita nezávisí od tvorstva. A tak aj jeho titul Stvoriteľ je niečo relatívne, nie absolútne. Hoci je večný a je Stvoriteľ, nie je večný Stvoriteľ. Stvorenie sa deje v čase, a Boh čas presahuje. A tak hoci stvorenie je Božie dielo, nedefinuje, kto Boh je. To isté platí o vykúpení a svätosti. Hoci Boh je Vykupiteľ a Posvätitel, tieto pomenovania nedefinujú jeho večnú identitu, ale iba určitú časť jeho diela. Pojmy Stvoriteľ, Vykupiteľ, Zákonodarca a Posvätitel úplne závisia od sveta - od niečoho, čo treba stvoriť, vykúpiť, riadiť a posväcovať.

Ako teda môžeme spoznať, kto Boh naozaj je? Najskôr tak, že nám zjavil seba. Povedal nám, že je večný. Zjavil nám, ako sa volá. Na konci Evanjelia svätého Matúša (28, 19) Ježiš prikázal apoštolom, aby krstili „v mene“ Najsvätejšej Trojice: Otca, Syna a Ducha Svätého. Všimnite si, že o nej nehovorí ako o troch pomenovaniach, ale ako o jednom mene. V kultúre starovekého Izraela jedno meno prináležalo jednej bytosti. Toto jedno meno teda zjavuje, kým je Boh od večnosti. Je Otec, Syn a Duch Svätý.

Teraz môžete logicky namietajú, že tieto pomenovania závisia od stvorenia. Nie je „Otec“ a „Syn“ čistou analógiou s pozemskými úlohami v rodine? Nie. Vlastne je to úplne naopak. Pozemské úlohy otca a syna sú živými metaforami pre niečo božské a večné. Boh sám je istým spôsobom večnou a dokonalou rodinou. Pápež Ján Pavol II. to dobre vyjadril: „Boh vo svojom najhlbšom tajomstve nie je samotár, ale rodina, pretože má v sebe otcovstvo, synovstvo a podstatu rodiny, ktorou je láska“ (Puebla, 1979).

Chápete to? Boh teda nie je ako rodina; Boh je rodina. Od večnosti Boh sám vlastní základné atribúty rodiny, Najsvätejšia Trojica sama ich vlastní dokonale. Aj pozemské rodiny majú tieto atribúty, ale nedokonalé.

Scott Hahn „Kto si Mária“

Popolec

Zasýpaní popolcom
smrteľnosti tela
meriame čas hodinami,
s modlitbou na perách
derieme sa vpred.
Striedame deň a noc,
úspešní voláme
Matku o pomoc.

Zasýpaní popolcom
smrteľnosti tela
Snívame o mladosti,
o kráse, o večnosti.
Na výstave vín
hľadáme pravdu,
mýlení.
Prebúdza nás
vôňa tymiánu a volá k
pokániu.

Zasýpaní popolcom
smrteľnosti tela
bijeme sa v prsia
a prosíme o pokoj duše.
Modlitba bez slov je
krátka. Znamenie kríža
je náš sever.
Podvečer
s popolcom na čele
vykročíme.

Bohumil H. Chmelík

Za koho ma pokladajú ľudia

Jeremiáš, Eliáš, Ján Krstiteľ, alebo skrátka jeden z prorokov. Všetko to boli vlastne redukcie, relativizovanie názoru na Ježiša. Tí, ktorí ho takto označili boli jeho súčasníci. Videli, že to, čo sa dialo pred ich očami je síce nevídané a výnimočné, ale napriek tomu nemali dostatok odvahy, aby priznali fakt, že stretli Mesiáša. Nielen vtedy, ale aj dnes sa Ježiš ako Kristus, teda ako Boh, stáva podpultovým tovarom. Pokiaľ ho predkladáte ako múdreho učiteľa, sociológa, ľudomila alebo liečiteľa, je akceptovaný. Týmto podobám otvárajú svoje brány film a televízia. Keď však predstavujete jeho autoritu ako Božiu, a teda nespochybniteľnú, ste v slepej uličke. Zostaňte radšej pri prorokovi, Ježiš ako Boží Syn je problémový. Po dvoch tisícročiach kresťanstva sa to nezmenilo a pravdepodobne sa nezmení ani v blízkej budúcnosti. Musíme si uvedomiť, že kto chce kráčať proti prúdu, musí rátať s tým, že rieka sa predsa neotočí jeho smerom.

Mať odvalu priznať to, si vyžadovalo aj Petrovo vyznanie. Ani vtedy, ani dnes nešlo len o slová. Tie sa vyslovia ľahko. Preto stále častejšie vidíme ako skutočná a úprimná viera, ktorá nadobúda praktickú tvár v podobe našich rozhodnutí, správania a zásad, je čoraz viac aj otázkou smelosti a odolnosti voči výsmechu a zastrášaniam. Tak u učiteľa, ako aj u lekára. V oboch prípadoch sa kresťanské presvedčenie poľahky stane dôvodom na výpoveď. Preto sa radšej stiahnu a pripustia, že to s Kristom netreba brať až tak smrteľne vážne. Možno sa budeme opäť postupne dostávať do trápnej pózy, do ktorej nás tlačila komunistická demagógia, keď sme ironicky konštatovali: „Mám síce svoj názor, ale vonkoncom s ním nesúhlasím...“

JAROSLAV IVANCO

Horúčka

Prečo tak zazerám, keď mi ujde električka a musím ísť kúsok pešo? Veď predsa viem, že sú krajiny, kde ľudia musia za hrst' ryže celý deň behať medzi ojami voza.

Prečo stonám, keď niečo nevychádza presne podľa mojich predstáv a robím si starosti pre nejakú vrásku či pehu? Veď predsa viem, že tisíce ľudí trpí nevyliciteľnými chorobami a tisíce ľudí mučia pre ich presvedčenie, farbu pleti alebo len tak pre nič, za nič.

Prečo nadávam, keď musím čakať alebo chodiť v daždi? Nepomyslím na tých, čo nemajú nohy, alebo musia ostať v posteli, a určite by boli šťastní, keby ešte raz mohli čakať, alebo chodiť v daždi? My ľudia sme čudáci, blázni:

sebe i druhým otravujeme život nepríjemnosťami, a pritom by sme mali byť šťastní a vďační za množstvo dobrých vecí, ktoré si ani nezaslúžime.

*Máme horúčku
a tá horúčka sa volá
chorobný egoizmus.*

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Na križovatkách ciest

Turistické chodníky, na ktoré sa cez leto častejšie vydávame, bývajú značené značkami a na miestach, kde sa viaceré cesty križujú, bývajú spresnené informačnými tabuľkami o smere a dĺžke cesty. Neraz býva ich okolie upravené na oddych a občerstvenie. Obyčajne sa tu zastavujeme, aby sme vyhodnotili postup, zistili či máme oproti predpokladu náskok alebo meškanie. Pripadne sa tu rozhodujeme, ktorou cestou pôjdeme ďalej.

Niekedy na križovatkách ciest nachádzame kríž. Aj on je príležitosťou na zastávku. Chvíľa odpočinku, zastavenie sa pri ňom, môže nám poslúžiť na zamyslenie sa nad našou životnou púťou: či má dobrý smer, či nezaostávame, v čom treba pridať... A napokon pri našom putovaní horami môže nám kríž pripomenúť aj turistický smerovník, pri ktorom môžeme spojiť hodnotenie našej túry s pohľadom na naše životné zameranie. Veď každá križovatka nám už svojím menom pripomína kríž a ten zas rozhodovanie sa pre smer našej cesty.

Turistická skúsenosť má aj ďalšie súvisy s duchovným snažením. Nič tu nie je bez námahy. Sú síce miesta, kam sa možno pohodlne vyviezť lanovkou. No skutočný výstup a radosť z neho nie je možný bez námahy. V horách s ňou každý počíta.

Výstup nám otvára stále nové horizonty. Čo sa zdola javilo ako vrchol je neraz len začiatok dlhého hrebeňa. Čím vyššie človek vystúpi, tým majestátnejší je pohľad do hĺbok údolí, na širokú krajinu a na hrebene okolo. A hory sú spravodlivé. Tým, čo pohodlne sedia dolu v chate, zostáva táto krása ukrytá. Pohľadnice a videokazety kúpené v stránku so suvenírmi nemôžu zážitok výstupu nikdy nahradiť. Stagnácia v duchovnom živote, keď ho zužujeme na minimum základných povinností, znamená nie menšie ochudobnenie, ako zostať namiesto krásnej túry sedieť doma. A ešte niečo: aj v duchovnom snažení platí, že i tá najdlhšia cesta sa začína prvým krokom...!

MARIÁN GAVENDA

Sväté omše v 21. týždni Cezročného obdobia

26.VIII. utorok

18.00 Poďakovanie za životné jubileum

27.VIII. streda

18.00 za zdravie a Božiu pomoc

29.VIII. piatok

18.00 + Tibor Hajko, rodičia a švager Ladislav

30.VIII. sobota

16.00 sobáš so sv.omšou

Marián Makýš a Andrea Petrášová

Upratovanie kostola č.d. 52 – 75

31.VIII. 22. Nedeľa Cezročného obdobia

8.00 + rodinu Šikulovú

9.15 + Róbert Kolek a rodičia

Liturgický kalendár

25.VIII. pondelok sv.Ľudovít, sv.Jozef de Calazans

26.VIII. utorok sv.Anastáz, mučeník, patrón hercov

27.VIII. streda sv.Monika

28.VIII. štvrtok sv.Augustín, biskup, učiteľ Cirkvi

29.VIII. piatok Mučenícka smrť sv.Jána Krstiteľa

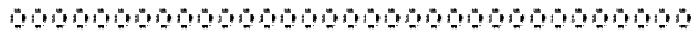
30.VIII. sobota sv.Margita Wardová, mučenica

Keď odchádzali, priviedli mu nemého človeka, posadnutého zlým duchom. On zlého ducha vyhnal a nemý prehovoril.

(Mt 9, 32 - 33)

„Kde je tvoj brat?“

(Gn 4,9)

Hluchonemí

Medzi ťažké choroby patrí postihnutie zmyslov. Nežije sa ľahko tým, ktorí nevidia, nepočujú, alebo nerozprávajú. Ježiš sa stretával aj s takýmito ľuďmi a uzdravením „oživoval“ ich zmysly.

Vypelost' spoločnosti sa hodnotí aj podľa toho, ako sa správa k takémuto typu chorých ľudí. Dnes už existuje dosť inštitúcií a nadšencov, ktorí svoj život obetujú pre zmyslovo postihnutých ľudí.

Môžeme obdivovať otcov a matky, ktorí sa s láskou starajú o hluchonemé deti. Dávajú im „kus“ svojho srdca, aby im uľahčili život. Navštevujú s nimi odborníkov, kurzy posunkovej reči, ktorú sa aj sami naučia, alebo navštevujú s deťmi rozličné tábory a spoločenské akcie. Podobne sa správajú aj deti, ktoré majú hluchých alebo nemých rodičov. Hluchonemí sa im potom odvd'acia tým, že obohatia ich život o taký rozmer, ktorý zdravý človek nie je schopný úplne objaviť. Je potešujúce, že aj Cirkev sa stará o týchto veriacich a pripravuje odborníkov, ktorí im v posunkovej reči slúžia sväté omše a vysluhujú tiež iné sviatosti.

Okrem tejto „ostrej“ formy postihnutia existujú aj miernejšie formy. S nimi sa stretávame dosť často. Sú to stretnutia a život s ľuďmi, ktorí ohluchli v neskoršom veku. V mnohých našich rodinách máme viac alebo menej prihluchlých rodičov a starých rodičov. Život s nimi sa mohol skomplikovať. Oni sa zmenili a stali sa nervóznejší. My sme možno tiež nervózni, keďže sa s nimi nedá už tak ľahko rozprávať ako predtým. Zrazu musíme hovoriť hlasnejšie, niekedy dokonca kričať a viackrát opakovať slová. Naša komunikácia s nimi naberá črty komunikačnej „obety“. Nedávajme im mimikou tváre a gestami pociťovať, že nám sťažujú život. Majme chuť sa s nimi porozprávať pri stole, aj keď musíme hovoriť nahlas, aby nemuseli stolovať ako rodinní „vydedenci“. Snažme sa im všetkými možnými spôsobmi spríjemňovať život, aby sa ich izolácia nezväčšovala. Oni sa nám odvd'acia tým, že nás budú milovať a tí zbožnejší sa budú za nás aj modliť z celého srdca a duše. A to je dosť, čím sa nám môžu odvd'aciť.

Marián Šuráb

V dnešný večer, Pane, si v tomto chráme uvedomujem tvoju prítomnosť. Verím, že si mi teraz bližšie ako si viem predstaviť.

Si pri mne ako môj Otec, ako ten, o ktorom viem, že s láskou prijíma zodpovednosť za mňa...

Som rád, môj Bože, že i v túto chvíľu mám čas uvedomovať si tvoju prítomnosť a prežívať skutočnosť tvojej lásky, ktorá sa prejavuje v zodpovednosti za mňa. Veď či už to, Pane, že som tu v dnešný večer, nie je prejavom tvojej lásky? Nie je to znak toho, že ma miluješ? Je pre mňa šťastím uvedomiť si, že si to ty sám, ktorý sa hlásiš k zodpovednosti za mňa, za môj život, za to, aký som...

So šťastím a radosťou myslím, Pane, na to, ako hovoríš vo svojej zodpovednosti za mňa svoje slová:

„Si môj... si moja...“

Ty si ma však stvoril na svoj obraz, ty si mi zveril zodpovednosť, ty si ma urobil zodpovedným...

Niekedy sa, Pane, toho slova bojím, bojím sa toho, čo všetko si zodpovednosť žiada, častokrát mi to doslova naháňa strach, keď čítam Božie slová:

„Budete sa zodpovedať z každého slova, ktoré vychádza z vašich úst.“

Niekedy ma premkne strach, keď sa mi hovorí o tom, že ma budeš súdiť a brat' na zodpovednosť.

Ty vieš, ako si vtedy hľadám mnohé dôvody

a ospravedlnenia, ako sa chcem ospravedlňovať sám pred sebou, aj pred tebou, pred inými, ako sa chcem robiť čistým od zodpovednosti...

Ale v dnešný večer -

v dnešný večer, Pane, chcem z tohto chrámu odchádzať s vyrovnaným pohľadom na zodpovednosť.

Nechcem si len niešť so sebou ťarchu

zodpovednosti, chcem v nej objaviť aj tvoju dôveru, chcem v nej objaviť tvoju lásku, objaviť, že si to ty sám, ktorý mi dávaš účasť na zodpovednosti.

Berieš ma skutočne vážne, veľa odo mňa očakávaš a veľa mi veríš...

Pomôž mi, prosím, Pane, správne prežívať zodpovednosť tam, kde som:

v škole,

na ulici,

doma,

na pracovisku...

Nauč ma ju prežívať, či som v mladom

alebo v dospelom veku.

